

100

AMORIS THEATRUM

In Nuptiarum solemnibus
VIRI NOBILISSIMI, AMPLISSIMI ATQVE DOCTISSIMI

DOMINI

DN. WILHELMI CHRISTIANI STERNIKELII,

Potentissimi Regis & Electoris Saxoniae supremo generalium
Redituum Collegio Secretarii spectatissimi.

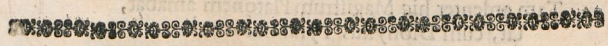
Nec non
VIRGINIS ORNATISSIMAE FORMAE QVE GRATIA
NULLI SECUNDAE

ANNÆ SALOMÆ,

è spectatissima stirpe
GANZLANDIANA ortæ,

Die 13. Novembr. 1708.
Torgaviae celebratis,
representatum

M. GODFRIDO STEINBRECHERO,
Lycei Torgens. Rect.

Universus Terrarum Orbis Theatrum amoris est.
Quid quod?

Quicquid Boni in terrarum orbe est, amor est.
Quin! terrarum orbis, ipse, amor est.
Mirum!

Mortalium omnes hunc hospitem gremio fovent suo,
Nec tamen norunt: ater, an albus;
Dulcis sit, an amarus.

Non, nisi Amoris vim sentiunt.
Quæ vis sanè omnium maxima,

Omnes omnium vires vincens maximas.
Munitissima propugnacula vi expugnantur,
Vi expugnantur hostium castra munitissima.

At vi sine amor expugnat omnia.
Navi cuidam en! insculptum Lemma:

NON VINO, SED VI NO.
Amoris naviculæ adderes hoc:
Amore, non Vi no.

Brevi:
Lethi Vi Vis amoris fortior est.
Quid Equitem illum Romanum Cartium impulit,
Quod

44

Ut in pestiferum terræ hiatum te præcipitaverit?
 Quid Te, Leonida? quid Te, Deci Mus Consul,
 Ut in confertissima hostium tela inoletis?
 Nonne amor in patriam? amor sane in patriam.
 Ecquid magni Regis Filium Jonathanem impulit,
 Ut vitæ suæ periculo, periculo Davidem liberaret?
 Ecquid Amicos conjunctissimos Damonem & Pythiam,
 Ut alter pro altero mortis damnato vas factus?
 Quid impellebat Nisum & Euryalum,
 Ut, altero noxio telis hostium succumbente,
 Alter innoxius ferientibus acclamaret:
ME! ME! ADSUM, QUI ECI, IN ME CONVERTITE TELA!
 Et quid Te, Theseu, impulit? quid Te movit,
 Ut cum amico Pirithoo ad inferos descenderis?
 Amor nonne fuit? fuit omnino amor.
 Quid dicam de Amore Parentum?
 Ardentissimus hic est, flagrantissimus.
 Audi Davidem, filio degere confosso, querulantem:
 Absolon! ô Absolon! mi Fili! Fili mi!
 Utinam mihi pro te mors subeunda!
 Amor filialis quid?
 Hic Patrem Anchisen per medias portas flammæ.
 En! adest & fidus Xenocrates,
 Tam ardentem hic Magistrum Platonem amabat,
 Ut, cum Dionysius Tyrannus diceret:
EST, QUI TIBI AUFFERET CAPUT;
 Ille adstans caputque suum ostendens, diceret:
NON PRIUS, QUAM HOC!
 Quid de fidelium Conjugum amore?
 Quid de Te, Cleopatra, dicam?
 Tu tui defuncti Regis ossa in pulverem redacta,
 Liqvido miscere, tu bibere in deliciis habes,
 Tu denique in defuncti Mantoléo luctu præ amore tabescis,
 En magni illius Hugonis Grotii uxorem!
 Vide, quam cupide maritum carceris perpetui damnatum
 Arcae librariæ includat, inque tuto locari curet,
 Ipsa in vinculis remanens!
 Lege, & legendo obstupefces,
 Quam ardens quam constans amor & affectus
 Claræ Cerventiæ fuerit in Bernhardum Valdarum conjugem.
 Morbo desperato, fœdissimo, eoque contagioso
 Non per mentem, sed solidum decennium laborantem. †
 Sic, sic vis amoris maxima!
 Et unde amor etiam quorundam ridiculus, absurdus,

Amo-

Amoris nãa vis esset maxima!
 Nimirum Amor labyrinthus cogitationum est,
 Quæ semel implicata, vix explicari possunt,
 Superbissimus ille Persarum Rex Xerxes,
 Cum per Lydiam cum exercitu transiret,
 Amore elegantis platani captus,
 Circa hanc castra ponebat,
 Circa hanc, nulla urgente necessitate, diu manebat,
 Ostendebat suum, amantiùm more, amorem,
 Pretiosum ex ea ornatum, torques & armillas suspendebat,
 Eo magis munere Amasiæ huic suæ placiturus.
 Quid? custodem ipsi apponebat,
 Ne ullius rivalis contactu pollueretur.
 Quid ille Atheniensis Adolefcens?
 Statuam hic bonæ fortunæ ira deperibat,
 Ut eandem complexu osculoque cohonestaret,
 Ut pretioso nitentiqve vestitu ornaret,
 Ut multis redimitam tæniis coronaret,
 Ut tandem à Senatu supplex oraret,
 Ejus vel magno emendæ ut copia fieret,
 Ut, amoris interrupti impatientia victus,
 Manus sibi violentas afferret.
 Ridiculus sane hic amor est, absurdus est:
 At umbra est, amorì uxori si comparetur,
 Invictus alioquin Simlon, amore Delilæ victus,
 Hujus ludibrio se lubens exposebat.
 Hercules fortissimus amore Omphalæ captus,
 Hujus Sandalio caput committigandum præbebat.
 Phædria à Thaidè, fundi sui calamitate, exclusus,
 Totus præ irâ nescio, an amore, tremebat, hortèbat.
 Malebat mori, quam contumeliam hanc ferre.
 Mox amasiæ foribus miser oscula figebat.
 Mox uno verbulo blandulo victus labascebat.
 Quid! Mythologi amoris vim adûbraturi,
 Ipsos fingunt Deos amore exarsisse,
 Seqve, ut ipsius fierent compotes, mutasse
 Mox in imbrem, mox in aliud, nescio, quid!
 At vero apape, apage ridicule, libidinosè amor!
 Sincerus Conjugum amor admirandus, commendandus,
 A Deo quippe ipso, auctore conjugii
 Implantatus, inflammatus.
 Et sic Tu, SPONSE NOBILISSIMÆ,
 Flammas in Spontam divinitus inflammatas esse

Inge.

† *Ælian. L. 2. var. Hist. Cap. 4.*

‡ *Ælianus L. 9. C. 79. Cœl. Rhodig. L. 13. Lect.*

antiqu. C. 12.

Ingenue fateberis.

Vix enim subaudira Sponsæ ornatissimæ bona fama,
Forma eleganti virginis hujus vix procul visa,
Nonne, non fallor, amore ipsius flagrabas?
Somniabas nonne istam? istam nonne sperabas?
Expectabas nonne istam? ista nonne Te oblectabas?
Nonne absens cum ista præsens eras?

En! quanta vis amoris.

Et quid Tu, ORNATISSIMA SPONSA?

Tunc forte animo luctata ira:

Nescio, quid animum diverse trahat meum.

Certe, quantum intelligo, amor est.

Fareor: Sed qui possum?

Aliud amor, aliud ratio svadet.

Non ignoro, affectum amoris pessimum esse consultorem.

Amoris tamen vis maxima.

Sed cur ignotum, cur exterum amo?

Namque & Torqva habet Viros, meo conjugio dignos.

Sed tamen vir juvenis est, virtute & forma præstans.

Ergo omni saxo, ferro omni durior ero,

Nisi ipsius amore caperer.

At me è Patriæ carissimæ laribus abducturus est?

Egone unica adhuc Parentum filia Patriam linquerem?

Barbara essem, aspera essem, essem dura,

Patrem si blandum, canitieque sparsum linquerem:

Matrem si indulgentissimam linquerem.

Sed ingenuus vultus, animus ingenuus,

Frons candida, forma egregia movet me.

Vah! unicui nisi esset scrupulus:

Tædium viæ, ignota gens terret me.

At notis mihi est Sponsus meus,

Hic tædium viæ sublevabit,

In hujus complexu gremioque tuta ero, secuta ero,

En! vim amoris maximam.

Ingeniose igitur Cupidini sagitta ac faces tribuuntur.

Ferro & igne acrius nihil, nihil magis penetrabile.

Amor igne ardentior, ferro potentior amor.

Ignis adurit tangentes, amor è longinquo urit.

Lætis itaque brachiis amplectere, Sponse Nobilissime,

Sponsam tuam lectissimam.

Amplectere Venerem in concha tuam,

Pie, castæque doctam, educatam

Verè Domiportam.

En! niveus Veneris currus niveis coloribus,

Columbis candidis advehit tibi

Sponsam colore niveam, moribus candidam.

Et tu, Sponsa, precor, vivas, floreas

In complexu Sponsi Tui, fausta, læta, secuta.

Florè, vive, vire Par conjugum nobile,

Et brevi ostende

Vim effectumque Amoris esse maximum.

Hoc est:

Conjugium sac vestrum sit amoris theatrum

Dulcissimum, fertilissimum.

1818

21. Nov. 1981

-9. AUG 1982

78 M 355 (1)

ULB Halle 3
002 188 791

TA 50L

VD17

98
AMORIS THEATRUM

In Nuptiarum solemnibus
VIRI NOBILISSIMI, AMPLISSIMI ATQUE DOCTISSIMI

**DOMINI
DN. WILHELMI CHRISTIANI
STERNIKELII,**

**A Potentissimi Regis & Electoris Saxoniae supremo generalium
Redituum Collegio Secretarii spectatissimi.**

Nec non
*VIRGINIS ORNATISSIMAE FORMAEQUE GRATIA
NULLI SECUNDAE*

ANNÆ SALOMÆ,

è spectatissima stirpe
GANZLANDIANA ortæ,

Die 13. Novembr. 1708.
Torgavia celebratis,
representatum

M. GODFRIDO STEINBRECHERO,
Lycei Torgens. Rect.

Universus Terrarum Orbis Theatrum amoris est.
Quid quod?

Quicquid Boni in terrarum orbe est, amor est.
Quin! terrarum orbis, ipse, amor est.
Mirum!

Mortalium omnes hunc hospitem gremio fovent suo.
Nec tamen norunt: ater, an albus;

Dulcis sit, an amarus.
Non, nisi Amoris vim sentiunt.
Quæ vis sanè omnium maxima,

Omnis omnium vires vincens maximas.
Munitissima propugnacula vi expugnantur,
Vi expugnantur hostium castra munitissima.

At vi sine amor expugnat omnia.
Navi cuidam en! inculptum Lemma:
NON VINO, SED VI NO.

Amoris naviculæ adderes hoc:
Amore, non Vi no.

Brevi:

